

Arrest

nr. 116 196 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. VRIJENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, afkomstig uit Mashad (Iran). U bent officieel gehuwd met S. L. (...) (O.V. 6.663.063). Sinds uw tienerjaren kwam u tot het besef andersdenkend te zijn en een 14tal jaar geleden was het u duidelijk dat u niet in God gelooft en keerde u de islam de rug toe. Uw nabije familie en omgeving in Iran zijn op de hoogte van uw atheïst-zijn, maar publiekelijk kwam u daarvoor niet uit. Op 23/3/1389 (Perzische kalender, stemt overeen met 13/6/2010 volgens de Gregoriaanse kalender) reisde u met uw gezin naar uw schoonouders in Abadan (Iran). Tijdens uw verblijf in Abadan vernam u dat A. B. (...), broer van een vroegere kennis (A. B. (...)) van u van tijdens de periode dat u in Abadan verbleef, zelfmoord zou hebben gepleegd tijdens zijn legerdienst bij de Sepah-e-Pasdaran (Korps der Revolutiewachters). De dag nadat u dit nieuws vernam,

ging u uw medeleven met de familie B. (...) betuigen. De vader van A. (...) was ervan overtuigd dat A. (...) geen zelfmoord pleegde, maar vermoord werd door de Sepah. Er waren immers meerdere sporen van slagen en verwondingen zichtbaar op het lichaam van A. (...). A. (...)s vader H. (...) vroeg u foto's te nemen van het lijk tijdens het ritueel wassen voor de begrafenis. Op 3/4/1389 (24/6/2010), tijdens het rituele wassen, zegde A. (...) dat er wagens van de Sepah buiten stonden en het beter was te vertrekken. U verliet de wasruimte en ging naar de woning van uw schoonvader. U plaatste de genomen foto's op een memorykaart om deze aan de vader van A. (...) te bezorgen. Toen u de foto's op een memorykaart aan het plaatsen was, kreeg u telefoon van uw schoonvader die u zegde dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) en de Sepah H. (...) en A. (...) arresteerden op de begrafenis van A. (...) en dat het beter was voor u niet meer thuis te zijn. U lichtte uw echtgenote in en vertrok met uw gezin onmiddellijk naar een kennis van u, M. A. (...), in Ahwaz (Iran). De avond van de begrafenis vernam u van uw schoonvader dat de ordediensten een huiszoeking deden in de woning van H. (...). De volgende dag, rond het middaguur, trachtte u uw schoonvader telefonisch te contacteren, maar kreeg u hem niet aan de lijn en contacteerde u vervolgens R. P. (...), een neef van uw echtgenote. R. (...) vertelde u dat de ordediensten de avond van de begrafenis nog een huiszoeking deden bij uw schoonouders op zoek naar u, de persoon die foto's nam van het lichaam van A. (...). Bij uw schoonouders werd de computer van uw schoonzus D. (...) (M. (...)) in beslag genomen. Voorts vertelde R. (...) u tijdens dat gesprek dat hij vernam dat de ordediensten uw woning en winkel in Mashad doorzochten, verzegelden en in beslag namen en dat de ordediensten op de begrafenis aanwezig zouden geweest zijn omdat A. (...) bezig geweest zou zijn met geheime informatie over de Sepah. Daar u thuis anti-religie boeken had, zijn de Iraanse autoriteiten er volgens u nu van op de hoogte dat u anti-islam bent. U verbleef in de tussentijd dat uw broer J. (...) een smokkelaar voor u zocht een tweetal weken verder bij M. (...). Op 16/4/1389 (7/7/2010) verliet u met uw gezin op illegale wijze Iran en reisde u met meerdere tussenstops naar een kustplaats in Turkije, waar u samen met een zestigtal andere vluchtelingen de boot nam. Na 5 dagen rondvaart kwam u terug op een kust aan waar een bestelwagen u opwachtte. Na twee dagen reizen kwam u op 7/5/1389 (29/7/2010) in België aan en diende u de dag van uw aankomst een asielaanvraag in. Bij een terugkeer naar Iran vreest u door uw atheïst-zijn en door voormeld incident de doodstraf. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: een kopie van uw karte melli (identiteitskaart); uw diploma basisonderwijs; een registratiedocument van uw zaak; een cd/dvd waarop de boot te zien is van tijdens uw reis van Iran naar België; uw bankkaart; een oud identiteitsboekje van uw schoonvader; uw huwelijksboekje met vertaling; en een aantal foto's van het lijk van A. B. (...).

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de nodige vraagtekens plaatsen bij de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent de wijze waarop en de omstandigheden waarin u Iran zou verlaten hebben. Er dient immers vastgesteld te worden dat zowel u als uw echtgenote geen enkele concrete informatie aangaande gepasseerde/verbleven plaatsen konden verschaffen van het door jullie van Urumiye (Iran) tot België afgelegde traject. Zo had u geen idee op welke plaats u de Iraans/Turkse grens overstak, evenmin kon u de plaats benoemen waar u 12 dagen in een woning verbleef tijdens uw reis. Ook bij uw verklaringen na het te voet oversteken van de Iraans/Turkse grens met een vijftiental personen in het laadruim van een soort halfopen camionette/verhuiswagentje te hebben gezeten, zonder in het bezit te zijn van (valse) reis- of identiteitsdocumenten, en daarenboven nog geslapen te hebben tijdens dat traject, moeten enkele bedenkingen worden gemaakt. Wat betreft de door u neerlegde filmpjes waarop u en uw gezin te zien zijn op een boot, moet vooreerst vastgesteld worden dat geenszins kan vastgesteld worden waar en wanneer u op die boot was. De filmpjes bewijzen louter dat u en uw gezin eens een boottocht maakten, niets meer. Voorts zijn er, in tegenstelling tot uw verklaringen waar u sprak van een zestigtal personen, hooguit een dertigtal personen te zien in de boot op de filmpjes. Bovenstaande bevindingen zetten de waarachtigheid van uw reisweg op zeer wankel schreeven en komen uw algemene geloofwaardigheid evenmin ten gunste (CGVS I, p. 10-13; document 7).

Voorts zijn er een aantal elementen die de waarachtigheid van uw asielrelaas verder onder druk zetten. Immers, zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17/8/2010 dat tijdens de rituele wassing van A. (...) plotseling iemand riep dat de Sepah binnenviel tijdens de rituele wassing, dat u zodanig schrok en vluchtte langs de achterdeur (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27/8/2013 verklaarde u dat A. (...) zegde dat er tijdens de rituele wassing wagens van de Sepah buiten stonden en dat het beter was daar niet meer te zijn. U

verklaarde verder dat de wasplaats geen achterdeur had. Voorts blijkt uit uw verklaringen d.d. 27/8/2013 duidelijk dat de ordediensten pas optraden tijdens de begrafenis, waarbij A. (...) en zijn vader werden gearresteerd (CGVS II, p. 4, 11). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 17/7/2013 dat u van R. P. (...) vernam dat de Sepah uw woning en zaak in Mashad in beslag nam. Uw echtgenote verklaarde tijdens haar gehoor d.d. 17/7/2013 dat u laatstgenoemd nieuws vernam van iemand van uw familie, maar daar u een grote familie heeft, wist zij niet van wie concreet (CGVS I, p. 6; CGVS S. (...) I, p. 4). Verder verklaarde u dat de huiszoeking bij uw schoonouders plaatsvond de avond van de dag van de begrafenis van A. (...), terwijl uw echtgenote dan weer verklaarde dat de huiszoeking bij haar ouders de dag na de begrafenis plaatsvond (CGVS II, p. 8; CGVS S. (...) I, p. 5; CGVS echtgenote II, p. 3). Voorts kunnen de nodige vragen gesteld worden bij het gegeven waarom de Iraanse autoriteiten het lichaam van A. (...) zouden vrijgeven voor zijn begrafenis als het in feite om moord door de autoriteiten zou gegaan hebben en er duidelijke tekenen van slagen en verwondingen op het lichaam zichtbaar waren (CGVS II, p. 4).

Uw geloofwaardigheid wordt tevens ondermijnd door het feit dat u nauwelijks enig detail kan verstrekken over eventuele concrete stappen die door de Iraanse autoriteiten tegen u ondernomen zijn na het incident d.d. 3/4/1389 (24/6/2010). Zo dienen vooreerst de nodige vragen gesteld te worden bij uw verklaringen dat u er de dag na het incident d.d. 3/4/1389 (24/6/2010) reeds van op de hoogte was dat uw woning en zaak door de Sepah in beslag werden genomen. Los van het feit dat het uiterst bevreemdend is dat de Sepah een dag na voornoemd incident uw eigendommen al in beslag zou nemen, of zoals u het verwoordde uw eigendommen op hun naam zetten, roept het vragen op hoe uw familie/schoonfamilie in Mashad een dag na de feiten al kon weten dat de Sepah uw eigendommen effectief in beslag nam (CGVS I, p. 4, 7). Immers een effectieve inbeslagname van eigendommen door de Iraanse autoriteiten is geen gegeven dat onmiddellijk publiekelijk bekend wordt gemaakt. Uit uw verklaringen d.d. 27/8/2013 blijkt dat uw familie/schoonfamilie zich voor die uitspraak gebaseerd zou hebben op het gegeven dat er huiszoekingen plaatsvonden in uw woning en zaak en de gebouwen nadien verzegeld werden, wat geenszins noodzakelijkerwijze impliceert dat de Sepah uw eigendommen ook effectief op haar naam zette (CGVS II, p. 11). Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 18/7/2013 dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran niet meer op zoek geweest zijn naar u bij uw familie. U voegde er uitdrukkelijk aan toe dat de twee weken dat u in nog in Iran verbleef (in Ahwaz) voor de Sepah genoeg waren om u te zoeken en u niet te vinden, een uiterst bevreemdende uitspraak daar u zowel tijdens uw gehoor d.d. 18/7/2013 als tijdens uw gehoor d.d. 27/8/2013 meermaals uitdrukkelijk aangaf met uw familie of schoonfamilie na uw vertrek uit angst nooit gesproken te hebben over uw beweerde problemen. Gelet op dat gegeven heeft u geen idee of u en uw echtgenote na uw vertrek uit Iran ooit zijn opgeroepen om voor een bepaalde overheidsinstantie te verschijnen, weet u niet of leden van uw familie/schoonfamilie nog door de autoriteiten zijn opgeroepen voor ondervraging en weet u evenmin of uw schoonzus D. (...) concrete problemen heeft gekend nadat de autoriteiten op 3/4/1389 (26/6/2010) haar computer in beslag namen. Uw motivatie waarom u zich nooit informeerde bij uw familie/schoonfamilie over uw situatie, met name omdat u schrik had en u uw familie/schoonfamilie niet in gevaar wilde brengen, overtuigt allerminst. Immers, uw schoonzus D. (...) verblijft reeds sinds 2010 in het Verenigd Koninkrijk en dan nog liet u het na zich bij haar te informeren over de gebeurtenissen van 3/4/1389 (26/6/2010) (CGVS I, p. 3-5; CGVS II, p. 7-10; CGVS S. (...) I, 3-5; CGVS S. (...) II, p. 4-5). Opmerkelijk genoeg zou u na uw vertrek uit Iran dan wel, ondanks uw angst, contact hebben gehad met meerdere collega's die u dan weer wisten te vertellen dat de Sepah naar hen was gekomen op zich te informeren over u. Uw verklaring dat de Sepah zich bij uw vroegere collega's ging informeren in de periode wanneer u net in België was aangekomen, strookt niet met uw verklaring dat de Sepah stopte met naar u op zoek te gaan in de twee weken dat u na het incident van 3/4/1389 (26/6/2010) nog in Iran verbleef (CGVS I, p. 5-6). Tot slot dient vastgesteld te worden dat ondanks uw angst voor de Iraanse autoriteiten u en uw echtgenote wel op zeer regelmatige basis in contact staan met jullie respectievelijke families in Iran (CGVS I, p. 3; CGVS S. (...) I, p. 3). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en beweerde asielrelaas. Gezien voorgaande vaststelling kunnen de Iraanse autoriteiten evenmin op de hoogte zijn van het feit dat u atheïst bent (CGVS I, p. 4, 7-8; CGVS II, p. 9-10; CGVS S. (...) I, p. 12). U heeft dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. De kopie van uw karte melli en uw huwelijksakte staven louter uw identiteit en burgerlijke staat. Uw diploma lager onderwijs toont aan dat u met succes het basisonderwijs beëindigde, niets meer. Het registratiedocument van uw zaak geeft louter aan dat u in Iran zelfstandige was. Uw bankkaart staat enkel dat u een bankrekening had in Iran. De cd/dvd waarop uw gezin en u op een boot te zien zijn, kwam in deze beslissing reeds aan bod. De foto's waarop een levenloos lichaam te zien is, tonen aan dat een bepaald persoon is gestorven, maar geven geen uitsluitsel over de identiteit van de betrokkene, laat staan over het tijdstip en de wijze van overlijden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Wat betreft de verbale opmerkingen van andere burgers die u in Mashad soms kreeg aangaande uw uiterlijk/klederdracht moet opgemerkt worden dat dergelijke problemen een louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) karakter hebben en onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS S. (...) II, p. 3).

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op deze beslissing. De kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (geboorteboekje) en het oud identiteitsboekje van uw vader bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Uw lidkaart van de 'Halve Maan' staat uw lidmaatschap, niets meer. Het verzekeringsboekje toont aan dat u in een bepaalde periode in Iran was verzekerd, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen menen eveneens dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreft de in de bestreden beslissingen weergegeven vaststelling omtrent de verklaarde reisweg, merken verzoekende partijen op dat verwerende partij in haar beslissingen weigert om rekening te houden met het gegeven dat zij illegaal, met de hulp van een smokkelaar, naar België zijn gereisd, waardoor zij weinig concrete informatie kunnen verschaffen over hun reis naar België en de grensovergangen die zij gekruist hebben. Overigens hebben zij wel degelijk filmpjes neergelegd van hun vlucht via een boot naar België. Zij laken dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de dialogen en de reisomstandigheden die in deze filmpjes worden weergegeven.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partijen dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de afgelegde reisweg. Dat zij illegaal, met behulp van een smokkelaar, naar België zijn gereisd, kan volgens de Raad niet als verschoningsgrond voor hun onwetendheid worden aangenomen, daar van personen die een dermate risicovolle reis ondernemen, waarbij de kans reëel is dat zij worden gecontroleerd en ondervraagd, kan worden verwacht dat zij zich beter informeren en dat zij door de smokkelaar terdege op de hoogte worden gesteld van het reistrajec, de manier waarop zij de landsgrenzen kunnen passeren en hetgeen zij moeten doen of zeggen in het geval van een controle. Betreft de kritiek dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de dialogen en de reisomstandigheden die in de filmpjes worden weergegeven, merkt de Raad op dat de door verzoekende partijen neergelegde filmpjes wel degelijk uitgebreid werden besproken in de bestreden beslissing: *“Wat betreft de door u neerlegde filmpjes waarop u en uw gezin te zien zijn op een boot, moet vooreerst vastgesteld worden dat geenszins kan vastgesteld worden waar en wanneer u op die boot was. De filmpjes bewijzen louter dat u en uw gezin eens een boottocht maakten, niets meer. Voorts zijn er, in tegenstelling tot uw verklaringen waar u sprak van een zestigtal personen, hooguit een dertigtal personen te zien in de boot op de filmpjes.”* Verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan dat voormelde motivering betreffende de bijgebrachte filmpjes niet correct is.

Ten slotte wijst de Raad verzoekende partijen erop dat de motivering van verwerende partij betreffende de geloofwaardigheid van de voorgehouden reisweg als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel

van de vastgestelde onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en het feit dat eerste verzoekende partij een houding aan de dag legt die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Wat betreft de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekende partij en in de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen, voeren verzoekende partijen aan dat deze vaststellingen niet van aard zijn om hun volledige asielrelaas in twijfel te trekken. Zij halen tevens aan dat er slechts een kort gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft plaatsgevonden. Volgens hen is het dan ook onredelijk om de weigeringsbeslissingen te schragen op de verklaringen die zij tijdens dit gehoor hebben afgelegd.

Verder wensen verzoekende partijen erop te wijzen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij via de achterdeur van de begraafplaats, die zeer groot is, is gevlucht en dat de Sepah *in casu* is opgetreden. Verzoekende partijen lichten hierna toe dat R. P. het nieuws had vernomen van de familie van eerste verzoekende partij in Mashad, dat de zus van eerste verzoekende partij in een appartement woonde gelegen achter hun appartement en dat de burens van eerste verzoekende partij vrienden zijn van de zus van eerste verzoekende partij en dat zij dus ook vrienden zijn van hun. Tot slot verduidelijken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij heeft gezegd dat zij de dag nadien heeft vernomen dat een huiszoeking heeft plaatsgevonden bij haar ouders. Zij benadrukken dat tweede verzoekende partij nooit heeft verklaard dat de dag nadien een huiszoeking heeft plaatsgevonden bij haar ouders.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van eerste verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte wijze vermeldt (administratief dossier, stuk 16). Verder stelt de Raad vast dat nergens uit deze vragenlijst blijkt dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt eerste verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Farsi, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 16, p. 3, vraag 8). De Raad stelt tenslotte eveneens vast dat eerste verzoekende partij bij aanvang van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal weliswaar heeft aangegeven dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kort was. Eerste verzoekende partij heeft echter uitdrukkelijk aangegeven dat zij alle redenen waarom zij haar land van herkomst is ontvlucht heeft kunnen zeggen (administratief dossier, stuk 7, p. 2). Gelet op het voorgaande, kan het argument van verzoekende partijen dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts kort was, waardoor het onredelijk is om in de bestreden beslissingen naar deze verklaringen te verwijzen, niet door de Raad worden bijgetreden. Verder stelt de Raad vast dat de door verwerende partij vastgestelde – onderlinge en opeenvolgende – tegenstrijdigheden betrekking hebben op het moment waarop de ordediensten zijn binnengevallen, de manier waarop eerste verzoekende partij is weggevlucht, de wijze waarop eerste verzoekende partij te weten is gekomen dat haar woning en haar zaak in beslag werd genomen en het moment waarop er een huiszoeking bij haar schoonouders zou hebben plaatsgevonden. Aangezien de inval naar aanleiding van het overlijden van A. en de problemen die hieruit voortvloeiden de kern vormen van hun asielrelaas, kunnen de tegenstrijdigheden die dienaangaande werden vastgesteld wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Nogmaals wijst de Raad verzoekende partijen erop dat deze vaststellingen dienen te worden samen gelezen met de andere motieven die in de bestreden beslissingen worden vermeld.

Aangaande de tegenstrijdigheid in hoofde van eerste verzoekende partij over het moment waarop de Sepah is binnengevallen en zij vervolgens is weggevlucht, wijzen verzoekende partijen erop dat eerste

verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij via de achterdeur van de begraafplaats, die zeer groot is, is gevlucht en dat de Sepah *in casu* is opgetreden. De Raad geeft ter verduidelijking aan dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende heeft aangegeven: *"Plotseling riep iemand dat mensen van de Sepah binnenvielen tijdens de rituele wassing. Ik was zodanig geschrokken dat ik het op een lopen zette. Ik vluchtte langs de achterdeur."* (administratief dossier, stuk 16, p. 2). Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd het volgende gesteld: *"viel Sepah binnen tijdens ritueel wassen? Neen, voor ze daar aan het werk gingen was ik al weg."* (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Bij confrontatie van deze tegenstrijdige verklaring, stelde eerste verzoekende partij: *"Misschien heeft die tolk het niet begrepen want die waskamer had geen achterdeur."* (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Deze flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen kunnen volgens de Raad niet worden goedgepraat door de vage opmerking dat de Sepah is opgetreden. Dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor zou hebben verklaard dat zij via de achterdeur van de begraafplaats, die zeer groot is, is weggevlucht, betreft een gekunselde *post factum*-verklaring waarmee verzoekende partijen de verschillende door eerste verzoekende partij weergegeven versies met elkaar trachten te doen rijmen. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal dat zij zou zijn weggevlucht via een achterdeur. Eerste verzoekende partij geeft nog expliciet aan dat de waskamer geen achterdeur had en zij maakte op dit moment ook geen gewag van het feit dat zij via de achterdeur van de begraafplaats zou zijn weggelopen.

Aangaande de onderlinge tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen omtrent de manier waarop eerste verzoekende partij te weten is gekomen dat haar woning en haar winkel door de Iraanse autoriteiten in beslag werden genomen, trachten verzoekende partijen beide versies met elkaar in overeenstemming te brengen door erop te wijzen dat R. P., de neef van tweede verzoekende partij, het nieuws had vernomen via de familie van eerste verzoekende partij. De Raad is van oordeel dat het ook hier om een gekunselde poging gaat die niet kan overtuigen. Eerste verzoekende partij heeft immers uitdrukkelijk aangegeven dat R. P., de neef van tweede verzoekende partij, de eerste persoon was van wie zij en haar echtgenote te weten kwamen dat haar huis en haar winkel in beslag werden genomen (administratief dossier, stuk 7, p. 6), terwijl tweede verzoekende partij tot twee keer toe heeft benadrukt dat het iemand van de familie van eerste verzoekende partij was die hen hiervan op de hoogte bracht (administratief dossier, stuk 7A, p. 4).

Daar waar verzoekende partijen nog benadrukken dat tweede verzoekende partij nooit heeft verklaard dat de dag nadien een huiszoeking heeft plaatsgevonden bij haar ouders, maar dat zij dit een dag nadien heeft vernomen, bemerkt de Raad dat een dergelijk argument niet te rijmen valt met wat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd verkondigd: *"bij wie van uw familie kwamen de autoriteiten op zoek naar u? De dag na het incident zijn ze bij mijn ouders thuis binnengevallen."* (administratief dossier, stuk 7A, p. 5). Aangezien tweede verzoekende partij deze verklaringen nogmaals bevestigt tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal (*"er zou een huiszoeking bij uw ouders geweest zijn, wanneer was dat? De dag na begrafenis als ik mij niet vergis"*, administratief dossier, stuk 4A, p. 4) en er tijdens dit gehoor tevens uitgebreid wordt ingegaan op het moment waarop zij door R. op de hoogte werd gesteld van deze huiszoeking (*"hoe kwam u op de hoogte van die huiszoeking bij uw ouders? Mijn neef R. wanneer vertelde r. dat aan u of f.? Voor de middag, toen f. met hem sprak aan de telefoon hoe land was u al in ahwaz als u dat nieuws kreeg van r. over de huiszoeking? De dag na de begrafenis"*, administratief dossier, stuk 4A, p. 4), besluit de Raad dat er in geen geval sprake kan zijn van een misverstand. Voormelde tegenstrijdigheid blijft dan ook behouden.

2.2.6.1. Nopens het motief dat eerste verzoekende partij nauwelijks enig detail kan verstrekken over eventuele concrete stappen die door de Iraanse autoriteiten tegen haar zouden zijn ondernomen na haar vertrek uit haar land van herkomst, merken verzoekende partijen op dat zij tijdens hun gehoor uitvoerig hebben uiteengezet dat hun woning en hun zaak door de Sepah in beslag werd genomen en dat zij door de Sepah werden gezocht. Zij hebben tijdens hun gehoor ook uitdrukkelijk gesteld dat zij gewoon niet op de hoogte zijn van het feit of de Sepah na hun vlucht uit Iran nog verder naar hen op zoek is geweest.

Verzoekende partijen wensen voorts ook nog te onderstrepen dat het, gelet op de informatie die zij van D. en andere mensen hebben vernomen, duidelijk vaststaat dat de Sepah nog naar hen op zoek is. De Sepah heeft immers huiszoekingen uitgevoerd bij hun ouders en in de winkel van eerste verzoekende partij. Verzoekende partijen geven tenslotte aan dat verwerende partij in haar weigeringsbeslissingen niet op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom aan hun verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand verweer neerkomt op het louter herhalen en benadrukken van de problemen die verzoekende partijen in Iran hebben gekend en van het feit dat zij nog steeds door de Iraanse autoriteiten worden geïsoleerd en het louter bevestigen dat zij gewoon niet op de hoogte zijn van het feit of de Sepah na hun vlucht uit Iran nog verder naar hen op zoek is geweest – hetgeen dan niet strookt met hun bewering dat het duidelijk vaststaat dat de Sepah nog naar hen op zoek is. Dergelijk verweer volstaat volgens de Raad niet om afbreuk te doen aan de vaststellingen dat verzoekende partijen nauwelijks enig detail konden verstrekken over eventuele concrete stappen die door de Iraanse autoriteiten tegen eerste verzoekende partij zouden zijn ondernomen na het incident in juni 2010, en dat eerste verzoekende partij in dit verband vage, bevreemdende en incoherente verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat verwerende partij in haar weigeringsbeslissingen niet op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom aan hun verklaringen geen geloof kan worden gehecht, stelt de Raad vast dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen en dat zij op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom aan hun verklaringen echter geen geloof kan worden gehecht. Voormeld argument vindt derhalve geen steun in de bestreden beslissingen. Daarbij merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich *in casu* beperken tot het louter uiten van deze stelling, zonder deze *in concreto* toe te lichten.

2.2.7.1. Verzoekende partijen voeren aan dat verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom de door hen neergelegde bewijsstukken niet kunnen worden weerhouden als bewijs van hun vrees voor vervolging. Zo legden zij onder meer een dvd van hun “bootvlucht” en foto’s van het (lijk van) het slachtoffer neer. Verwerende partij heeft echter nagelaten een (authenticiteits)onderzoek in te stellen.

2.2.7.2. Vooreerst wenst de Raad verzoekende partijen erop te wijzen dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf rust, dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel die van de Raad is om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Verzoekende partijen stellen dan ook ten onrechte dat verwerende partij een “(authenticiteits)onderzoek” had moeten verrichten naar onder meer de filmpjes en de foto’s die zij hebben neergelegd. Verder stelt de Raad (nogmaals) vast dat alle door verzoekende partijen bijgebrachte documenten in het kader van hun asielaanvraag op afdoende wijze werden besproken door verwerende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissingen. Wat betreft de door verzoekende partijen neergelegde filmpjes van de boottocht, verwijst de Raad tevens naar hetgeen reeds werd gesteld onder punt 2.2.4.2.. Ten slotte oordeelt de Raad dat aan privé-foto’s geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.8.1. Verzoekende partijen hekelen dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar hun vrees voor vervolging wegens politieke en religieuze redenen bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partijen hameren erop dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van politieke en religieuze redenen en dat zij minstens een ernstig risico lopen op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen omwille van religieuze en politieke onverdraagzaamheid in dit land.

Verder opperen verzoekende partijen dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de massale mensenrechtenschendingen in Iran en met de schendingen van de religieuze vrijheid in het bijzonder. In dit verband wordt in het verzoekschrift verwezen naar en geciteerd uit het “*rapport van het US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, Iran 2012 Human Rights Report*”. Verzoekende partijen concluderen dat uit voormeld rapport duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij omwille van haar atheïstische levensovertuiging en omwille van het ernstig incident dat heeft plaatsgevonden naar aanleiding van het nemen van foto’s van een lijk dat (vermoedelijk) het resultaat is van een moord door de Iraanse autoriteiten, bij terugkeer naar haar land van herkomst een groot risico loopt om te worden vervolgd.

2.2.8.2. De Raad wijst er wederom op dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen en dat zij op omstandige wijze heeft gemotiveerd waarom aan hun verklaringen echter geen geloof kan worden gehecht. Zo heeft verwerende partij omwille van verschillende motieven besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden incident op 24 juni 2010 en de verdere problemen die verzoekende partijen en hun familie hierna zouden hebben ondervonden. Aangezien verwerende partij geen geloof kon hechten aan voormelde problemen die verzoekende partijen zouden hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten, besluit verwerende partij dat deze autoriteiten dan ook niet op de hoogte kunnen zijn van het feit dat eerste verzoekende partij atheïst is, waardoor verzoekende partijen ook niet hebben aangetoond dat zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden. Het betoog dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben verricht naar hun vrees voor vervolging wegens politieke en religieuze redenen bij een terugkeer naar Iran en dat verwerende partij eveneens heeft nagelaten rekening te houden met de massale mensenrechtenschendingen in Iran en met de schendingen van de religieuze vrijheid in het bijzonder, kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden. De Raad duidt er derhalve op dat, omwille van het voorgaande, kan worden gesteld dat het benadrukken van hun bewering dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren/een reëel risico lopen om ernstige schade te lijden en het verwijzen naar een rapport aangaande de mensenrechtenschendingen in Iran, geen soelaas biedt.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de commissaris-generaal hun asielaanvragen niet op een afdoende manier heeft onderzocht en bijgevolg dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 19 en stuk 20) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 juli 2013 en 27 augustus 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT